

P. Karel Petráš – Vlastní curriculum vitae

Z lásky k tobě, Bože, chci všechno konat a snášet

Narodil jsem se 10. července 1931 v Nevšové č. p. 82, farnost Slavičín. Moji rodiče Karel a Anežka Petrášovi byli věřící a zbožní zemědělci. Byl jsem nejmladší ze čtyř sourozenců.

Zvláště vděčím starší sestře Hedvice za určité duchovní vedení doma v mých školních letech.

Bratr Josef se vyučil ve Zlíně u Bařů strojníkem. Sestra Anděla pracovala v továrně ve Slavičíně u Pivečků a vdala se do Pitína. Když bývaly stížnosti na děti, maminka říkala: „Náš Karlíček to tak nedělá!“ Společně jsme se modlili růženec.

Pokřtěn jsem byl ve farním kostele ve Slavičíně 12. 7. 1931. U prvního svatého přijímání jsem byl 18. 3. 1939. Svátost biřmování jsem přijal 20. 6. 1942 od otce biskupa Stanislava Zely. Do obecné školy jsem chodil v Nevšové a pak do měšťánské školy ve Slavičíně.

Chodilo se pěšky 4 km tam a 4 km zpět. Když byly za války nálety, tak nás pustili domů.

Když jsem přišel ze školy domů, taky byl na stole lístek: „Najez se, v trůbě máš jídlo a přijď za náma na pole!“

Měli jsme vlastní mlátičku a fukar. Každý v rodině měl nějaké postavení. Babička pásala husy a já jsem chodil za ní. Když husa seděla na vejcích, tak mě klofla. Děda chodil s bubínkem po vesnici a vyhledával zprávy. Měli jsme dvě kravičky a dvě prasátka.

Hned po prázdninách roku 1946 jsem nastoupil k salesiánům do Fryštáku, kde byl ředitelem P. Oldřich Med. O salesiánech jsem se dozvěděl od Vítě Vašíčkového z Lipové. Maminka nadřhla peřinu a tatínek jel se mnou. Nastoupil jsem do kvarty. Na 50 hochů hrálo na hudební nástroje. Byla to dobrá kapela. Hráli jsme také divadla. Pololetní a závěrečné zkoušky jsme dělali na gymnáziu v Holešově. Latinu nás učil P. Ignác Stuchlý, který byl i naším zpovědníkem. V roce 1947 jsem s jinými hochy nesl ve Zlíně ostatky sv. Vojtěcha. S kapelou se chodilo na pouť na Sv. Hostýn a do Štípy. Ve Fryštáku jsem byl s Vojtěchem Hrubým kostelníkem v kapli a šatnářem. Šatna byla na půdě, dole ve sklepě se pralo prádlo a žehlili ho Vinklárkovi. Často jsem k nim jezdil na kole do Slušovic s krabicí ponožek na zaštopování. O žních jsme pomáhali sedlákům z Fryštáku a pak jsme od nich dostali mléko. I jiní nás pravidelně zásobovali. Asistenti mě pak doporučili do noviciátu a rodiče s tím souhlasili. Při nástupu jsme museli mít starou kleriku od kněží. Já jsem si ji domluvil ve Slavičíně. Bylo nás

na 30 noviců. Naším magistrem byl P. František Vitásek. Byl jsem v družině Neposkvrněné Panny Marie. Na obláčce jsme se oblékli do kleriky – tak trochu jsme se jí chlubil. První řeholní sliby jsem skládal 16. 8. 1949 do rukou P. Ignáce Stuchlého. V Hodoňovicích se procházelo s asistentem po dvoře a vedl se rozhovor. Také se chodívalo za ústav na „Čupek“. Uklízeli jsme po sobě, škrabaly se zemáky, prádlo jsme si neprali, jen jsme nosili teplou vodu k pračkám.

Po noviciátě jsme přešli opět do Fryštáku. Kromě nás tam bylo i několik aspirantů. Byl to školní rok 1949–1950. Ředitelem byl P. Karel Divoš. Jelikož jsem uměl malovat, tak jsem na popud Emila Slámy maloval štětcem do památníků hodnostářům i nadřazeným kvítka a růžičky. Opět jsem se stal šatnářem. Každý si své věci udržoval sám, neznamenalo to, že jsem všem přišíval knoflíky.

Začátkem roku 1950 přišli do ústavu dva státní zmocněnci. P. Ignác Stuchlý prodělal mrtvici a v noci jsme se u něho střídali. Já jsem měl 13. dubna 1950 poslední službu před půlnocí. Kolem půlnoci se rozsvítla světla v ložnici. Prý abychom ihned vstali, vzali si to nejnnutnější a odjíždíme. Autobus už byl venku přistaven. V ústavu jsem nechal housle od tatínka, bylo slíbeno, že nám je dovezou, ale nedovezli. Taky peřinu s nadržnutým peřím od maminky, aby chlapec nezmrzl. Mířili na nás samopaly, ale nikdo nestřílel. Vzal jsem si jen Nový zákon a poznámky z noviciátu.

Vešli nás přes Jihlavu do Oseku u Duchcova. Tam nás bylo na 200 z různých řádů a kongregací. Byl tam s námi i náš asistent Ladislav Vik a Josef Pekárek. Po práci jsme mívali rekreaci na dvoře. Byly to vesměs krátké procházky a diskuse. Filmy, které se promítaly, byly přesvědčovací a politické. Po Oseku následoval Hájek u Prahy. Kdo měl znalosti, tak je předával dál. Mohli přijíždět spolubratři a zpovídali nás. Přes den jsme pracovali v domě, na zahradě a v kuchyni. Psal jsem domů dopisy, ale problém byl s doručováním – muselo to být tajně přes někoho, přes poštu to nešlo, dopisy se otvíraly a cenzurovaly. Na bramborové brigádě nás nutili, abychom pracovali s děvčaty a nutili nás k nekalé činnosti, ale my jsme odolali.

Pak následovala klíčavská přehrada. Pracovali jsme s kamenem, po odstřelu jsme ho zpracovávali na hromady. Jezdil za námi Svaz mládeže, aby nás sváděl a pokoušel. Zkoušeli taneční zábavy, ale nechytli se. Jedna svazačka měla zájem o jednoho spolubratra – ale on se

nedal. Vedli jsme tam komunitní život – modlitby, rozjímání. Vážili jsme si povolání. Celkem moje internace trvala 14 měsíců.

Po krátké brigádě v Brně jsem studoval gymnázium v Českém Těšíně v letech 1951–1953. Bydlel jsem v Místku a denně jsem dojížděl vlakem do školy. Po maturitě jsem si v Brně na stavební průmyslovce dělal jednoroční abiturientský zeměměřický kurz. Po něm jsem přešel do Prahy na zeměměřickou fakultu ČVUT. Bydlel jsem u Topinků v bytě. Při tom všem jsem pokračoval ve studiu teologie. Po ukončení fakulty v roce 1959 jsem pracoval jako zeměměřický inženýr u Geodézie Brno.

8. prosince 1960 jsem složil věčné sliby do rukou P. Vojtěcha Fréliča. V roce 1969 jsem nastoupil na teologickou fakultu do Litoměřic. Už 22. 8. 1970 jsem byl vysvěcen na kněze a 20. 9. 1970 se konala primice ve Slavičíně. Kněžské svěcení jsem přijal z rukou kardinála Štěpána Trochty. V ročníku nás tehdy bylo 46, z toho 10 salesiánů.

Po ukončení teologické fakulty v roce 1971 jsem nastoupil jako kaplan do Bílovic u Uherského Hradiště. Do farnosti patřila Topolná, Kněžpole, Mistřice a Nedachlebice. Je to už Slovákko. Do kostela chodilo hodně lidí a do náboženství skoro všichni žáci. To se tehdejšími úřady nelíbilo. Po roce působení mi byl odňat souhlas k výkonu kněžské služby a opět jsem se ocitl ve výrobě, opět jsem pracoval u Geodézie.

Koncem roku 1982 mi psal biskup Josef Vrana, abych nastoupil do duchovní správy. Nyní to bylo Morávka u Frýdku. Byl jsem tam do února 1990. Farnost měla dost obyvatel, ale i jiných vyznání. Do náboženství chodilo málo dětí a přesto k prvnímu svatému přijímání i 35 dětí. Biřmovanců na 150. Vzorně se připravovali. Pak jsem přešel do Mysločovic u Malenovic. 15. ledna 1995 jsem se přestěhoval do Slušovic vypomáhat P. Josefu Pekárkovi. Tam jsem vyučoval náboženství asi 330 dětí.

Od září 1996 jsem se vrátil do rodného domu do Nevšové. V kapli jsem míval mše svaté každý den a v neděli vypomáhal v celém okolí. Každý květen jsem zval spolubratry z komunity na cvičení šťastné smrti. Pak jsme zajížděli do Záložny ve Slavičíně. To proto, že jsem si připomínal primiční hostinu v roce 1970. Tehdy bylo na večeři rozdáno 200 řízků. 26. října roku 2018 jsem se stal v důsledku mozkové mrtvice nemohoucím a po krátkém pobytu ve slavičínské nemocnici jsem byl v lednu 2019 převezen k Milosrdným sestřím svatého Kříže do Kroměříže. Spolubratři mě po svých návštěvách vozili na vozíku na mši

svatou do místní kaple. Po pásovém operu v září 2019 jsem již zůstal na lůžku, odkud jsem 11. prosince 2020 po 13. hodině odešel do nebe.

Bože, děkuji Ti za všechno, co jsem mohl vykonat dobrého a odprošuji Tě za to, čím jsem Tě urazil nebo nevykonal, co jsem měl vykonat. Děkuji též Panně Marii, Donu Boskovi a salesiánům za jejich pomoc a lásku. Ať vám Pán žehná. Těším se na shledání s vámi.

Vlastnoručně sepsaný životopis ze dne 10. února 2010 doplněný jeho osobními vzpomínkami při pobytu v Domově sv. Kříže v Kroměříži.